

დანიელის წიგნი — ას ოცდამეთერთმეტე ნომერი

წინასწარმეტყველური გობელენის გახსნა: წერტილების დაკავშირება
გამოცხადებიდან დღევანდელ რეალობებამდე

Jeff Pippenger

2024-03-12

წინა სტატიებში ჩვენ განვსაზღვრეთ, რომ მილერიტები აცნობიერებდნენ, რომ თავად აღასრულებდნენ ათი ქალწულის იგავს, აბაკუმის წიგნის მეორე თავს და ეზეკიელის წიგნის მეთორმეტე თავის ოცდამეთერთმეტე ოცდარვა მუხლებს. ეზეკიელის ეს მუხლები მიუთითებს, რომ როდესაც ეს სამი წინასწარმეტყველური მონაკვეთი უკანასკნელ დღეებში სრულყოფილად აღსრულდება, „ყოველი ხილვის შედეგი“ აღსრულდება. დას უაითიც ამ მოვლენას ეხება.

„გამოცხადებაში ბიბლიის ყველა წიგნი ერთდება და სრულდება. აქ არის დანიელის წიგნის შევსება. ერთი არის წინასწარმეტყველება; მეორე — გამოცხადება. წიგნი, რომელიც დაბეჭდილი იყო, არ არის გამოცხადება, არამედ დანიელის წინასწარმეტყველების ის ნაწილი, რომელიც უკანასკნელ დღეებს ეხება. ანგელოზმა უბრძანა: „შენ კი, დანიელ, დაფარე ეს სიტყვები და დაბეჭდე ეს წიგნი აღსასრულის ჟამამდე.“ დანიელი 12:4.“ მოციქულთა საქმენი, 585.

ათი ქალწულის იგავი ასოთას ასოზე მეორდება ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის ჟამს, რომელიც დაიწყო 2001 წლის 11 სექტემბერს და სრულდება მაშინ, როდესაც კარს დაუხურავენ უგუნურ ქალწულებს მალე მოსალოდნელი კვირადღის კანონის დროს. ისტორიის ამ პერიოდში ყოველივე ხილვის შედეგი წარმოდგენილია იმით, რომ „ბიბლიის ყველა წიგნი ერთდება და სრულდება.“

წინა სტატიაში ჩვენ ვაშენებდით გაგების საფუძველს, რათა წარმოგვედგინა ისტორიის გარეგანი ხაზი, რომელიც წარმოდგენილია დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოცე მუხლში და რომელიც განასახიერებს მიწის მხეცის რესპუბლიკური რქის პოლიტიკურ ისტორიას. ეს ისტორია პარალელურად მიედინება მიწის მხეცის ჭეშმარიტი პროტესტანტული რქის რელიგიურ ისტორიასთან. ჩვენ გამოვავლინეთ რამდენიმე წინასწარმეტყველური ხაზი, რომლებიც შეეხება მიწის მხეცის რესპუბლიკურ რქას, და ამ ხაზებს ვათავსებთ იმ წინასწარმეტყველურ ისტორიაზე, რომელიც 1989 წელს, აღსასრულის ჟამს, დაიწყო.

მიწის მხეცის წინასწარმეტყველური პერიოდი, რომელიც 1776 წელს დაიწყო და დასასრულის ჟამს, 1798 წელს, დასრულდა, არის ის ხაზი, რომლის გამოყენებასაც ვაპირებთ, რათა შევეცადოთ ერთად მოვიყვანოთ ყველა ის ხაზი, რომლებიც ახლა თავის ზემოქმედებას ახდენენ. პერიოდი 1776 წლიდან 1798 წლამდე ატარებს ალფასა და ომეგას ნიშანს, რადგან იგი იწყება და სრულდება საკანონმდებლო ქმედებით, რაც არის ერის მეტყველება.

„ერის ლაპარაკი მისი საკანონმდებლო და სასამართლო ხელისუფლებათა მოქმედებაში გამოიხატება.“ დიადი ბრძოლა, 443.

მიწის მხედის ერთ-ერთი უმთავრესი ნიშანია მისი საუბარი. ამერიკის შეერთებული შტატების კონსტიტუცია ღვთაებრივი დოკუმენტი იყო, რომელმაც კარი გაუღო რელიგიურ და პოლიტიკურ თავისუფლებას და ამით შთანთქა დევნის „წყალდიდობა“, რომელსაც საუკუნეების განმავლობაში ახორციელებდნენ ევროპის მეფეები და კათოლიკური ეკლესია.

და გველმა თავისი პირიდან წყალი მდინარესავით გადმოასხა ქალის კვალდაკვალ, რათა იგი წაეღო ნიაღვარს. და დედამიწა შეეწია ქალს: გააღო დედამიწამ თავისი პირი და შთანთქა ის ნიაღვარი, რომელიც დრაკონმა თავისი პირიდან გადმოასხა. გამოცხადება 12:15, 16.

ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოდ წოდებული მიწის მხედის მმართველობის დასასრულს იგი კვლავ ამეტყველდება, მაგრამ მაშინ იგი ილაპარაკებს როგორც გველეშაპი, კვირა დღის კანონის აღსრულების გზით.

და ვიხილე სხვა მხეცი, რომელიც ამოდიოდა მიწიდან; და ჰქონდა მას ორი რქა კრავის მსგავსი, და ლაპარაკობდა როგორც გველი. გამოცხადება 13:11.

მიწის მხეცმა დასაბამი აიღო, როგორც მეექვსე სამეფომ, 1798 წელს, როდესაც პაპობას ძალა წაერთვა.

„და როცა პაპობას, ძალისგან გამარცხულს, აიძულეს, შეწყვეტოდა დევნა, იოანემ იხილა ახალი ძალა, რომელიც ამოდიოდა, რათა გაემეორებინა გველეშაპის ხმა და გაეგრძელებინა იგივე სასტიკი და ღვთისმგმობელი საქმე. ეს ძალა, უკანასკნელი, რომელსაც ეკლესიისა და ღვთის რჯულის წინააღმდეგ ომის წარმოება ელის, სიმბოლურად წარმოდგენილი იყო კრავითმსგავსი რქების მქონე მხეცით.“ Signs of the Times, November 1, 1899.

1798 წელს, როდესაც პაპობამ თავისი სასიკვდილო ჭრილობა მიიღო, შეერთებულმა შტატებმა ილაპარაკა; და, როგორც ყოველთვის ხდება ალფასა და ომეგას შემთხვევაში, დასაწყისში ნათქვამმა წინასწარ გამოსახა ის, რაც დასასრულს იქნება ნათქვამი. 1798 წელს „უცხოელთა და ამბოხების აქტები“ კანონად იქნა გამოცხადებული, რითაც წინასწარ იქნა გამოსახული ის კანონები, რომლებიც დასასრულს ამოქმედდება არაღებულ იმიგრაციასთან და მედიასთან დაკავშირებით.

პერიოდი, რომელსაც განვიხილავთ 1776 წლიდან 1798 წლამდე, ატარებს ალფასა და ომეგას ნიშანს, რადგან იგი დასაწყისში განსაზღვრავს დამოუკიდებლობის დეკლარაციის „მეტყველებას“, რომელიც ტიპოლოგიურად წარმოადგენს 1798 წლის უცხოელთა და ამბოხების შესახებ აქტებს. ამ პერიოდის შუაგულში გვხვდება ამერიკის შეერთებული შტატების კონსტიტუცია. ეს პერიოდი დედამიწის მხედის მმართველობის წინასწარმეტყველურ გამოსახულებას იძლევა, რადგან იგი ლაპარაკს იწყებს, ვითარცა კრავი, მაგრამ პერიოდი სრულდება კანონმდებლობით, რომელიც გველეშაპს წარმოადგენს. მაგრამ, როგორც ხშირად ხდება, რაიმეს დასაწყისი და

დასასრული საპირისპიროებთან თანხმდება. ამ პერიოდის პირველი გზანიშნული წარმოდგენილია უკანასკნელ გზანიშნულში, ხოლო შუა გზანიშნული იყო ამერიკის შეერთებული შტატების კონსტიტუცია, რომელიც ცამეტმა შტატმა მოახდინა რატიფიკაცია. ებრაული სიტყვა „ჭეშმარიტება“ შედგა პირველი ასოსაგან, შემდეგ მეცამეტე ასოსაგან, შემდეგ კი ებრაული ანბანის უკანასკნელი ასოსაგან.

პერიოდი, რომელსაც ახლა განვიხილავთ, ატარებს პირველისა და უკანასკნელის, რომელიც არის ჭეშმარიტება, ხელწერას. ეს პერიოდი წარმოადგენს პერიოდს, რომელსაც მივყავართ მიწის მხეცის მმართველობის დასაწყისამდე, როგორც ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოსი, და ამიტომაც იგი წარმოადგენს პერიოდს, რომელსაც მივყავართ მიწის მხეცის მმართველობის დასასრულამდე, როგორც ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოსი. ეს პერიოდი დაიწყო დასასრულის ჟამს, 1989 წელს. 1776-დან 1798 წლამდე პერიოდი უნდა დაედოს 1989 წლიდან მალე მოსასვლელ საკვირაო კანონის დრომდე, როდესაც მიწის მხეცი გველემპივით ილაპარაკებს, როგორც ეს წარმოდგენილია უცხოელთა და ამბოხების აქტებით.

ღირებულია, ჩვენს კვლევაში კიდევ ერთი წინასწარმეტყველური ჭეშმარიტება შევიტანოთ. ეს ჭეშმარიტება „დასასრულის ჟამის“ ერთი ელემენტია, როგორც სიმბოლო, რომელსაც ხშირად უგულებელყოფენ. ლაოდიკეურ ადვენტიზმს შეიძლება მართლაც ესმოდეს, რომ 1798 წელი იყო „დასასრულის ჟამი“, მაგრამ მათი გაგება, როგორც წესი, ამითვე მთავრდება, რადგან მათ წარმოდგენაც არ აქვთ, რომ ყოველი რეფორმის ხაზი სხვა რეფორმის ხაზებს შეესაბამება. ყოველი რეფორმის ხაზი „დასასრულის ჟამით“ იწყება.

მოსე ქრისტეს განასახიერებდა, და მოსემ ეს ფაქტი პირდაპირ განაცხადა, ხოლო პეტრემ იგი დაადასტურა საქმეების წიგნში.

უფალი, შენი ღმერთი, აღგიდგენს შენ წინასწარმეტყველს შენივე შუაგულიდან, შენს მმართველს, ჩემის მსგავსს; მას უსმინეთ. მეორე რჯული 18:15.

იესო უნდა ყოფილიყო მოსეს „მსგავსი“.

ახლა კი, ძმანო, ვიცი, რომ ეს უმეცრებით იქმენით, როგორც თქვენი მთავარნიც. მაგრამ ის, რაც ღმერთმა წინასწარ აუწყა ყველა თავისი წინასწარმეტყველის ბაგით, რომ ქრისტე დაიტანჯებოდა, ასე აღასრულა. მაშ, მოინანიეთ და მოიქეცით, რათა თქვენი ცოდვები აღიხოცოს, როდესაც უფლის თანდასწრებიდან მოვა განახლების ჟამნი; და მოავლენს იესო ქრისტეს, რომელიც წინასწარ გეხარათ თქვენ. მას ცამ უნდა მიიღოს ყოველთა აღდგენის ჟამამდე, რის შესახებაც ღმერთმა ილაპარაკა ყველა თავისი წმიდა წინასწარმეტყველის ბაგით დასაბამიდანვე. რადგან მოსემ მართლაც უთხრა მამებს: წინასწარმეტყველს აღგიდგენთ უფალი, თქვენი ღმერთი, თქვენი ძმებიდან, ჩემს მსგავსად; მას უსმინეთ ყველაფერში, რასაც ის გეტყვით. და იქნება ისე, რომ ყოველი სული, რომელიც არ მოუსმენს იმ წინასწარმეტყველს, მოისპობა ხალხიდან. ასევე, ყველა წინასწარმეტყველმაც, სამუელიდან დაწყებული და მის შემდგომ მოსულთაც, რამდენმაც ილაპარაკეს, ამ დღეებზე წინასწარ თქვეს.

საქმეები 3:17–24.

მოსეს ისტორიაში აღსასრულის დრო მისი შობა იყო, და ეს ქრისტეს შობას წინასწარმეტყველურად განასახიერებდა. როგორც ქრისტეს, ისე მოსეს შობისას მოხდა ცოდნის გამრავლება, რომელსაც უნდა გამოეცადა ის თაობა. მათი შობის შესახებ ცოდნამ აღძრა როგორც ეგვიპტის, ისე რომის გველეშაპური ძალაუფლება, რათა ეცადათ წინასწარმეტყველებაში აღთქმულთა მოკვლა. მწყემსები ბორცვებზე და ბრძენნი აღმოსავლეთიდან წარმოადგენენ მათ, ვინც აღსასრულის დროს ცოდნის გამრავლება შეიძენო.

ხშირად შეუმჩნეველი რჩება ის, რომ აღსასრულის ჟამს ორი სასაზღვრო ნიშანია. დაიბადა არა მხოლოდ მოსე, არამედ მის დაბადებამდე სამი წლით ადრე მისი ძმა აარონიც დაიბადა. ქრისტეს დაბადებამდე ექვსი თვით ადრე მისი ბიძაშვილი იოანე დაიბადა. 1798 წელი ყველაზე გავრცელებულად არის აღიარებული როგორც „აღსასრულის ჟამი“, და 1798 წელს მხეცი (პოლიტიკური აპარატი), რომელზედაც (მეძავი) ბნელი საუკუნეების განმავლობაში იჯდა, მოიკლა, ხოლო ერთი წლის შემდეგ „დედაკაციც“, რომელიც იმ მხეცზე იჯდა, მოკვდა.

1989 წელს ორი პრეზიდენტი იყო. 1989 წელს ინაუგურაციამდე მართავდა რეიგანი, ხოლო შემდეგ თავისი მმართველობა დაიწყო პირველმა ბუშმა. ათას ორას სამოცი წლის დასასრული წინასწარ იყო ტიპოლოგიურად წარმოდგენილი ბაბილონის ტყვეობის სამოცდაათი წლით, და როცა გენერალმა კიროსმა, დარიოსის ძმისწულმა, ნადიმის ღამეს მოკლა ბელშაცარი, დარიოსი იყო ფაქტობრივი მეფე. დარიოსი და კიროსი წარმოადგენენ იმ უკანასკნელი დროის ორ ნიშნულს.

წინასწარმეტყველური ურთიერთობა მოსესა და აარონს, იოანესა და იესოს, დარიოსსა და კიროსს, პაპობასა და პაპს, აგრეთვე რეიგანსა და ბუშს შორის, ყოველივე ეს წინასწარმეტყველური ნათლის წყაროა, როდესაც ისინი სწორი მეთოდოლოგიით შეისწავლება. ის, რაზედაც აქ გვინდა მივუთითოთ, არის ის, რომ იოანე, იესოს ბიძაშვილი, იყო ხმა უდაბნოში, რომელიც წინასწარ იყო სახით ნაჩვენები მოსეს ძმის, აარონის მიერ, რომელიც უდაბნოში გაემგზავრა მოსეს შესახვედრად, რათა მისი ხმა ყოფილიყო.

ქრისტეს ცხებამდე არსებული ოცდაათწლიანი პერიოდის განმავლობაში და ანტიქრისტეს წინმსწრები ოცდაათი წლის განმავლობაშიც, არსებობს ერთი სასიგნალო ნიშანი, რომელიც განსაზღვრავს „ხმას“. ქრისტესთვის ეს იყო იოანეს ხმა, რომელიც უდაბნოში ღადადებდა. 533 წელს იუსტინიანემ გამოსცა დადგენილება, რომელმაც ანტიქრისტე განსაზღვრა როგორც ერეტიკოსთა შემსწორებელი და ეკლესიის თავი. იუსტინიანეს დადგენილება იყო ის „ხმა“, რომელმაც მოამზადა გზა 538 წელს ორლენის კრებაზე გამოცხადებული კვირადღის კანონის „დადგენილებებისთვის“.

გენერალ კიროსის ლაშქარი იყო ის ხმა, რომელიც მიაწინებდა, რომ დარიოსის მიერ ბაბილონის დაპყრობა გარდაუვალი იყო.

„კიროსის ლაშქრის გამოჩენა ბაბილონის გალავნების წინაშე იუდეველთათვის ნიშანი იყო იმისა, რომ მათი ტყვეობიდან ხსნა მოახლოებული იყო. კიროსის დაბადებამდე ას წელზე მეტით ადრე შთაგონებამ იგი სახელით მოიხსენია და აღბეჭდა მისი მომავალი საქმის ჩანაწერი — თუ როგორ უნდა აეღო მან ბაბილონი მოულოდნელად და როგორ უნდა გაემზადებინა გზა ტყვეთა მეთა გათავისუფლებისათვის. ესაიას მეშვეობით ნათქვამი იყო:“

„ასე ეუბნება უფალი თავის ცხებულს, კიროსს, რომლის მარჯვენაც მე მიჭირავს, რათა მის წინაშე დავიმორჩილო ხალხები; ... რათა მის წინაშე ორფრთიანი კარიბჭენი გავაღო; და კარიბჭენი არ დაიკეტება; მე წაგიძღვები შენ წინ და მრუდე ადგილებს გავასწორებ; სპილენძის კარიბჭეებს დავლენავ და რკინის ურდულებს გადავჭრი; და მოგცემ სიბნელის საგანძურებს და დაფარულ საუნჯეებს საიდუმლო ადგილებიდან, რათა იცოდე, რომ მე, უფალი, რომელიც სახელით გიხმობ, ვარ ისრაელის ღმერთი.“ ესაია 45:1–3. წინასწარმეტყველნი და მეფენი, 551.

როდესაც აღიარებულია, რომ ორი მოწმისა თუ ორი სასიგნალო ნიშნის მეშვეობით მყარდება წინასწარმეტყველური „აღსასრულის ჟამი“, ასევე შესაძლებელია აღიარებულ იქნეს, რომ ამ ორ სასიგნალო ნიშანს შორის ერთი წარმოადგენს მოახლოებული ისტორიის იდენტიფიკაციას, გამოცხადებას ან გაფრთხილებას. აარონი, იოანე, კიროსი და იუსტინიანე წარმოადგენენ იმ სასიგნალო ნიშანს, რომელიც აღსასრულის ჟამს წინ უსწრებს. 1798 წლის აღსასრულის ჟამი არის იმ პერიოდის დასასრული, რომელიც 1776 წლიდან 1798 წლამდეა წარმოდგენილი. ამ ისტორიის შუაგულში მდგომი სასიგნალო ნიშანი არის ხმა, რომელიც უდაბნოში ღაღადებს მოახლოებული ისტორიის შესახებ. ეს ისტორია დაიწყო გამოცემით, რომელიც უარყოფდა მეფისა და პაპისა და დიქტატორულ მმართველობას, და დასრულდა გამოცემით, რომელიც დიქტატორის ხასიათს წარმოადგენდა. შუაში არსებული გამოცემა წარმოადგენდა მომავალი ისტორიის „გაფრთხილებას“, და გაფრთხილება ის იყო, რომ შეერთებული შტატების კონსტიტუცია ისტორიის დასასრულს გაუქმდებოდა.

ისტორიის ეს ხაზი 1989 წელს დაიწყო განმეორება და იგი კვირის კანონის დროს სრულდება, როდესაც უდაბნოდან ორასი წლით ადრე, 1789 წელს, მოცემული გაფრთხილება უარყოფილია. 1989 იყო დასასრულის დრო, ორმოცე მუხლის ბოლოს, და იგი შეესაბამება 1798 წლის დასასრულის დროს. 1989 შეესაბამება 1776 წელს, ხოლო კვირის კანონი წარმოადგენს 1798 წელს. ისტორიის შუაგულში, სადაც ყოველი ხილვის შედეგი სრულდება, სრულდება ის ისტორია, რომელიც 2001 წლის 11 სექტემბერს დაიწყო და 1789 წლის გაფრთხილებამდე გრძელდება, და კონსტიტუცია უქმდება. შუაში აუცილებლად უნდა იყოს სასაზღვრო ნიშანი, რადგან ღმერთი არასოდეს იცვლება. ეს სასაზღვრო ნიშანი წარმოადგენდა გაფრთხილებას იმ წინასწარმეტყველური ისტორიისათვის, რომელიც მალე მოსალოდნელი კვირის კანონით იწყება.

1989 აღნიშნავს დასასრულის ჟამს ორმოცე მუხლში, რომელსაც ორმოცდამეერთე მუხლში კვირა დღის კანონი მოჰყვება. გამაფრთხილებელი უწყება, რომელიც მოვიდა დასასრულის ჟამის შემდეგ, მაგრამ კვირა დღის კანონამდე, იყო 2001 წლის 11

სექტემბერი. იგი აფრთხილებს, რომ ისტორიის იმ პერიოდის დასასრულს მესამე ვაი, რომელიც მოვიდა 2001 წლის 11 სექტემბერს და მაშინვე შეიზღუდა, კვლავ დაატყდებოდა თავს როგორც მოულოდნელი სიურპრიზი, და ათასობით ქალაქი განადგურდებოდა. როდესაც ის განადგურება მოაწევს, სატანა დაიწყებს თავის საოცარ საქმეს, და ეს საქმე იწყება მალე მოსალოდნელ კვირა დღის კანონთან ერთად.

„ო, ნეტავ ღვთის ხალხს ჰქონდეს გრძნობა იმ გარდაუვალი განადგურებისა, რომელიც ათასობით ქალაქს ემუქრება, ქალაქებს, რომლებიც ახლა თითქმის კერპთაყვანისმცემლობასაა მიცემული! მაგრამ მრავალნი მათგან, რომელთაც ჭეშმარიტება უნდა აუწყონ, თავიანთ ძმებს ადანაშაულებენ და განიკითხავენ. როდესაც ღვთის მომაქცეველი ძალა გონებებზე იმოქმედებს, აშკარა ცვლილება მოხდება. ადამიანებს აღარ ექნებათ მიდრეკილება კრიტიკისა და სხვათა დამხობისაკენ. ისინი აღარ დაიკავებენ ისეთ მდგომარეობას, რომელიც ხელს უშლის ნათლის გაბრწყინებას ქვეყნიერებისათვის. მათი კრიტიკა, მათი ბრალდებანი, შეწყდება. მტრის ძალები საბრძოლველად იკრიბებიან. სასტიკი ბრძოლები წინ გველის. შეიკარით, ჩემო ძმანო და დანო, შეიკარით. შეერთდით ქრისტესთან. „ნუ იტყვი: კავშირიაო,... და ნუ შეგაშინებთ ის, რისიც მათ ეშინიათ, და ნუ შეძრწუნდებით. თავად ლაშქართა უფალი წმიდაჰყავით; და ის იყოს თქვენი შიში და ის იყოს თქვენი ძრწოლა. და ის იქნება საწმიდარი; მაგრამ დაბრკოლების ქვად და საცთურის კლდედ ისრაელის ორივე სახლისათვის, მახედ და მახედ იერუსალიმის მცხოვრებთათვის. და მრავალნი მათ შორის წაბორძიდებიან, დაეცემათ და დაიმტვრევიან, გაეშრებიან და შეპყრობილ იქნებიან.“

„სამყარო თეატრია. მსახიობები, მისი მკვიდრნი, ემზადებიან, რათა თავიანთი წილი შეასრულონ უკანასკნელ დიდ დრამაში. ღმერთი დავიწყებას არის მიცემული. ადამიანთა დიდ მასებში არ არსებობს ერთობა, გარდა იმ შემთხვევისა, როცა ადამიანები თავიანთი ეგოისტური მიზნების მისაღწევად ერთიანდებიან. ღმერთი დაჰყურებს. მისი განზრახვები მისი ურჩი ქვეშევრდომების მიმართ აღსრულდება. ქვეყნიერება ადამიანთა ხელში არ არის გადაცემული, თუმცა ღმერთი ერთ ხანად უშვებს, რომ არეულობისა და უწყესრიგობის ძალებმა იბატონონ. ქვემოდან მომდინარე ძალა მოქმედებს, რათა დრამის უკანასკნელი დიდი სცენები მოამზადოს, — სატანა, რომელიც ქრისტედ მოვა და უსამართლობის მთელი მაცდუნებლობით იმოქმედებს მათში, ვინც ფარულ საზოგადოებებში იკრიბება და ერთმანეთთან იკავშირებს თავს. ისინი, ვინც კავშირგაბმის ვნებას ემორჩილებიან, მტრის გეგმებს ახორციელებენ. მიზეზს შედეგი მოჰყვება.“

„დანაშაული თითქმის მიაღწია თავის ზღვარს. დაბნეულობა ავსებს მსოფლიოს და დიდი შიში მალე მოველინება ადამიანებს. დასასრული მეტად ახლოა. ჩვენ, ვინც ჭეშმარიტება ვიცით, უნდა ვემზადებოდეთ იმისთვის, რაც მალე თავს დაატყდება მსოფლიოს როგორც ყოვლისმომცველი მოულოდნელობა.“ Review and Herald, September 10, 1903.

გაფრთხილება, რომელიც 1789 წელს კონსტიტუციის შემოღებით იყო წინასწარმოსახული, არის მესამე ანგელოზის გაფრთხილება, რომელიც ბრუნდება მეორე კადემთან, როდესაც იწყება ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვა. ეს

გაფრთხილება არის გამოცხადების მეთვრამეტე თავის პირველი ხმის გაფრთხილება, და იმ დროს არა მხოლოდ ნიუ-იორკის დიდი შენობები დაეცა, არამედ თვით კონსტიტუციის არსიც შეიცვალა. კონსტიტუცია დაიწერა და დაფუძნდა ინგლისურ სამართალზე, რომლის ძირითადი ფილოსოფია მარტივად შეიძლება ასე განისაზღვროს: „ადამიანი უდანაშაულოა, ვიდრე მისი დანაშაული დამტკიცდება.“ კონსტიტუცია დაიწერა იმ მიზნით, რომ უარყოფილიყო ის, რაც რომაულ სამართალად არის ცნობილი, რომლის ძირითადი ფილოსოფია მარტივად შეიძლება ასე განისაზღვროს: „ადამიანი დამნაშავეა, ვიდრე მისი უდანაშაულობა დამტკიცდება.“

უდაბნოდან მომდინარე გაფრთხილება 1789 წელს, რომელიც კონსტიტუციით იყო წარმოდგენილი, წარმოადგენს 2001 წლის 11 სექტემბრის გაფრთხილებას; და არა მხოლოდ ალიაკიდებულმა შენობებმა აღბეჭდა ეს ისტორია პირდაპირი აღსრულებით, არამედ Patriot Act-ის მიღებამაც (მეტყველებად) ასევე წარმოადგინა ეს გაფრთხილება.

პატრიოტთა აქტი (Uniting and Strengthening America by Providing Appropriate Tools Required to Intercept and Obstruct Terrorism Act of 2001) შეერთებული შტატების კონგრესში წარმოდგენილ იქნა 2001 წლის 11 სექტემბრის ტერორისტული თავდასხმებიდან მალევე. კანონპროექტი წარმომადგენელთა პალატაში წარდგენილ იქნა 2001 წლის 23 ოქტომბერს, ხოლო სენატში — 2001 წლის 24 ოქტომბერს. მას ხელი მოაწერა და კანონად აქცია პრეზიდენტმა ჯორჯ უ. ბუშმა 2001 წლის 26 ოქტომბერს. პატრიოტთა აქტის მიზანი იყო მთავრობის შესაძლებლობების გაძლიერება ტერორიზმის აქტების გამოძიებისა და აღკვეთისათვის, აგრეთვე მეთვალყურეობისა და სამართალდამცავი ორგანოების უფლებამოსილებათა გაფართოება, და მან უარყო ინგლისური სამართლის ის ძირითადი და ფუნდამენტური პრინციპი, რომლის თანახმადაც ადამიანი უდანაშაულოდ მიიჩნევა, ვიდრე მისი დანაშაული არ დამტკიცდება. იგი დღესაც გამოიყენება ხელისუფლების შიგნით არსებული ელიტის მიერ, რათა გვერდი აუარონ სამართლებრივი პროცესის სათანადო წესს, პირადი ცხოვრების ხელშეუხებლობასა და სამართლიან სასამართლო განხილვას.

ჩვენ ამ კვლევას ჩვენს მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

„რა მდგომარეობაში ვიმყოფებით ამ საშინელ და საზიემო ჟამს? ვაჰ, რა ამპარტავნება სუფევს ეკლესიაში, რა თვალთმაქცობა, რა ცდუნება, რა სიყვარული ჩაცმულობისა, ქარაფშუტობისა და გართობისა, რა სურვილი უზენაესობისა! ყოველმა ამ ცოდვამ დააბნელა გონება, ისე რომ მარადიული საგნები ვერ იქნა გარჩეული. განა არ უნდა გამოვიკვლიოთ წმინდა წერილი, რათა ვიცოდეთ, სად ვდგავართ ამ ქვეყნის ისტორიის მიმდინარეობაში? განა არ უნდა გავხედეთ შეგნებულნი იმ საქმის შესახებ, რომელიც ამ დროს ჩვენთვის სრულდება, და იმ მდგომარეობის შესახებ, რომელიც ჩვენ, როგორც ცოდვილებს, უნდა გვეკავოს, ვიდრე ეს გამოსყიდვის საქმე მიმდინარეობს? თუ ოდნავი ზრუნვაც კი გვაქვს ჩვენი სულების ხსნისათვის, უნდა მოვახდინოთ გადამწყვეტი ცვლილება. უნდა ვეძებდეთ უფალს ჭეშმარიტი მონანიებით; სულის ღრმა შემუსვრილობით უნდა ვაღიაროთ ჩვენი ცოდვები, რათა ისინი აღიხოცოს.“

„აღარ უნდა დავრჩეთ მოჯადოებულ მიწაზე. ჩვენ სწრაფად ვუახლოვდებით ჩვენი გამოსაცდელი ვადის დასასრულს. დაე, ყოველი სული იკითხავდეს: როგორი ვდგავარ მე ღვთის წინაშე? არ ვიცი, რამდენად მალე წარმოთქმულ იქნება ჩვენი სახელები ქრისტეს ბაგეთაგან და საბოლოოდ გადაწყდება ჩვენი საქმეები. ოჰ, რა, რა იქნება ეს გადაწყვეტილებანი! ნუთუ მართალთა შორის ვიქნებით შერაცხილნი, თუ უკეთურთა შორის ვიქნებით ჩარიცხულნი?“

„დაე, ეკლესიამ აღდგეს და ღმერთის წინაშე მოინანიოს თავისი განდგომილებანი. დაე, გუშაგებმა გაიღვიძონ და საყვირს გარკვეული ხმა გამოსცენ. ეს არის განსაზღვრული გაფრთხილება, რომლის ქადაგებაც გვევალება. ღმერთი უბრძანებს თავის მსახურებს: „იღალადე მთელი ხმით, ნუ დაინდობ, საყვირივით აღამაღლე შენი ხმა და უჩვენე ჩემს ერს მისი დანაშაული და იაკობის სახლს — მისი ცოდვები.“ ხალხის ყურადღება უნდა იქნეს მოპოვებული; თუ ეს ვერ მოხდება, ყოველი ძალისხმევა ფუჭია; თუნდაც ზეციდან ანგელოზი ჩამოვიდეს და ელაპარაკოს მათ, მისი სიტყვები იმაზე მეტ სიკეთეს ვერ მოიტანს, ვიდრე მოიტანდა, მკვდრის ცივ ყურში რომ ელაპარაკებოდეს. ეკლესიამ ქმედებისათვის უნდა გამოიღვიძოს. ღვთის სული ვერასოდეს მოვა იქამდე, ვიდრე იგი გზას არ მოუშზადებს. უნდა იყოს გულწრფელი გულის გამოკვლევა. უნდა იყოს ერთსულოვანი, შეუპოვარი ლოცვა და რწმენით — ღვთის აღთქმათა მოჭიდება. უნდა იყოს არა, როგორც ძველად, სხეულის ჯვართი შემოსვა, არამედ სულის ღრმა დამდაბლება. ჩვენ თვითკმაყოფილების და საკუთარი თავის ამაღლებისათვის უმცირესი საფუძველიც კი არა გვაქვს. უნდა დამდაბლდეთ ღვთის ძლიერი ხელის ქვეშ. ის გამოჩნდება, რათა ანუგეშოს და აკურთხოს ჭეშმარიტი მამიებელნი.“

საქმე ჩვენს წინაშეა; ჩავერთვებით კი მასში? სწრაფად უნდა ვიმოქმედოთ, მტკიცედ და შეუჩერებლად უნდა მივიწევდეთ წინ. უნდა ვემზადებოდეთ უფლის დიდი დღისათვის. დასაკარგი დრო არ გვაქვს, არც დრო გვაქვს, რომ ეგოისტურ მიზნებს მივცეთ თავი. ქვეყნიერება გაფრთხილებულ უნდა იქნეს. რას ვაკეთებთ ჩვენ, როგორც ცალკეული პირები, რათა ნათელი სხვათა წინაშე წარვადგინოთ? ღმერთმა ყოველ ადამიანს თავისი საქმე დაუტოვა; თითოეულს თავისი როლი აქვს შესასრულებელი, და ამ საქმის უგულებელყოფა არ შეგვიძლია, თუ არ გვინდა ჩვენი სულების დაღუპვის საფრთხეში ჩავაყენოთ.

„ო, ჩემო ძმებო, განა შეაწუხებთ სულიწმიდას და აიძულებთ მას განშორდეს? განა განდევნით კურთხეულ მხსნელს, რადგან მოუშზადებელნი ხართ მისი თანდასწრებისათვის? განა დაუშვებთ, რომ სულები დაიღუპონ ჭეშმარიტების ცოდნის გარეშე, რადგან მეტისმეტად გიყვართ თქვენი სიმშვიდე, რათა იტვირთოთ ის ტვირთი, რომელიც იესომ თქვენთვის იტვირთა? გამოვიღვიძოთ ძილისაგან. ‘იფხიზლეთ, მღვიძარენი იყავით, რადგან თქვენი მოწინააღმდეგე ეშმაკი, როგორც მზრდღვინავი ლომი, დაიარება და ეძებს, ვინ შთანთქას.“ Review and Herald, March 22, 1887.